

E libris
gymnasio Mauritiano Magdeburgensi

a venerabili

Carolo Funk

theol. doctore et gymnasii directore

a. 1857 hereditate relictis.

C. g. 14.

74
1877-1774

Ad lo
De 9
orati
De Di
De ratio
De lo
De h
Des i
Htan
dyma
Cataf
De B
Ethi
—
—
—
De
Ethi
Geo
De a
De p
De l
De
De
De
Se
De
Nij
Pho
De

44
Q. D. R. V.
DISSERTATIO PHILOSOPHICA
DE
ACCISMO
SEV
SIMVLATA REC-
SATIONE EIVS, QVOD
MAXIME CVPIMVS,

QVAM
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,
DOMINO

GVILIELMO HENRICO

DVCE SAXONIAE, IVLIACI, CLIVIAE, MONTIVM
ANGARIAE AC VVESTPHALIAE, &c.

Benevolo Amplissimæ Facultatis

Philosophicæ indultu

In Illustri ad Salam Academia,

PRAESES

M. JOHANNES HENRICVS BARTH,

Argentineasis,

Et

RESPONDENS

JOHANNES CHRISTIANVS PAPPRIZIVS,

Grüneberga - Silefius, S. Theol. Stud.

Placidæ Eruditorum Censuræ exponunt

D. April. A. O. R. MDCCVIII.

JENAE, Litteris NISIANIS.

VIRO

Nobilissimo, Amplissimo, Experientissimoque

DOMINO

SAMVELI LEDELIO,

Philosophiæ ac Medicinæ Doctori

celeberrimo,

Societatis Leopoldinæ Naturæ Curiosorum Thesæo secundo,

Reipubl. Grünebergensis Physico longe

meritissimo.

Ut &

VIRO

Nobilissimo, Amplissimo, Præclarissimoque

DOMINO

JOHANNI POLANO,

Lycei Landsbergensis Rectori

optime merito merentique,

Patronis ac Fautoribus suis æterno

cultu prosequendis hoc pietatis & grati animi

monumentum statuere voluit

devotissimus cliens

VIRI AMPLISSIMI,
PATRONI VENERANDI,

Summi Vestri, Viri Nobilissimi, erga me Fa-
voris memor, multoties jam aliquod gratif-
simi animi monumentum erigere meditarar.
Novi autem, gratius obsequii pignus Musarum Patronis à Cliente offerri non posse, quam aliquod suorum in studiis profectuum specimen. Benigne ergo, Patroni Venerandi, interpretamini, quod, ut pietati meæ tandem aliquo modo satisfaciam, præsentem has pagellas Amplissimo Nomini Vestro offeram. Levidente equidem & chartaceum tantum est munus, sed hoc ipso, uti spero, non omnino ingratum. Quos enim fructus à me Musarum Alumno magis expectabitis? utpote qui Amplissimo Vestro Favore atque industria id potissimum intendistis, ut suas aliquando fruges qualiacunque mea studia ferrent. Accipite modo serena fronte exiguum hoc, sincerum tamen, pietatis meæ monumentum & paterno
fa.

X

faventissimoque Animo, quem in Vobis, Viri Amplissimi, per plures annos expertus sum, me Clientum Vestrorum Obsequiosissimum & mea qualiacunque studia porro dignamini, fovete atque sustentate. Ego (quod redhostimenti genus mihi solum reliquistis) uti Patres meos Vos inveneram, ita tanquam Patres venerari non cessabo, Deum submitte rogans, ut, quæ in me contulistis favoris Beneficiorumque argumenta largissime compenset, ego autem de vegetis semper animi corporisque Vestri Viribus omnigenaque Prosperitate quam diutissime adhucdum Vobis gratulari possim

AMPLISSIMORVM VESTRORVM
NOMINVM

Dab. Jena.

Id. April, M DCCVIII.

Cultor devotissimus

JOHANNES CHRISTIANVS PAPPRIZIVS
Grüneberga-Silesius.

Q. D. B. V.

Vantum emolumentum ad civilem *Praefatio.*

vitam caute & tranquille peragendam conferat, indolem ingeniaque hominum nosse, vitiis speciosissimo saepe habitu incedentibus larvam demere posse, callidorumque technas, per varios cuniculos occulte repentes, investigare, nemo forte est, qui

ignorat, nisi qui in vita civili hospes & a conversatione aliorum separatus, seculi genium nondum est expertus. Is ipse tamen, si semel iterumque negotiis cum aliis tractandis implicatus fuerit, mox videbit, non exiguam sane nostram in vita sociali felicitatis partem in eo locari, si ea, quae modo te igeram & alia his similia accuratius cognoscantur. Unde non immerito jam olim in Republ. Romana, teste acutissimo illo prudentiae civilis Doctore, TACITO Annal. IV 33. 2. *Ingenia* (senatus, optimatum & populi) qui maxime perdidicerant, callidi temporum & sapientes credebantur. Quod ipsum cum TACITVS ultra fidem fere didicerit, iure singularem ejus, arcana & *explicata* politica ex latebris eruendi, artem miratur & commendat illustre illud Argentinensium Musarum Decus, BOECLERVS in Comment. Tacit. p. 77. & 91. Sane vix aliâ re insigniorem Taciti Historiam quam simulationibus & dissimulationibus & veteratoris artibus judicat Illustris FORSTNE-

A

RVS

RVs in Not. polit. ad Tacit. p. 260. Iisdem rationibus excitati, paucashas de *Accisimo* seu *Fila Recusatione* pagellas producimus. Artes enim & technas aliquo modo depingunt, quæ passim hodiernum dominantur, insciis externâ suâ larvâ, quæ plerumque virtutem mentitur, quam maxime imponunt, & aliquando non sine damno aut periculo ignorantur. Quod si lubet, vel ex AVREL. VICTOR. Epitom. Cæf. c. 2. quod de Tiberio agit, discas: *Delatum à Patribus Principatum (quod quidem astu fecerat,) fide abnuere, quid singuli dicerent vel sentirent, atrociter explorans: quæ res bonos quosque pessum dedit, astimantes enim ex animo cum longa oratione imperialis molis magnitudinem declinare, cum sententias ad ejus voluntatem promunt, incessere exitia postrema.* Ita vero hos ipsos Accisantium mores descripsimus, ut non tanquam imitandos eosdem semper approbaremus, sed potius tanquam ex monumentis Historicis observandos & suo tempore interdum evitandos detegeremus. Unde multa invenies, quæ tantum, quid Accisantes facere soleant, non quid facere debeant, juxta Ethicæ Characteristica læges ostendunt. Minime ergo omnia quæ de Augusto, Tiberio, Borissio aliisque attulimus, comprobamus, verum quid de iisdem habendum sit, id facile ex Judicio Morali, quod in fine subjunximus, hauriri potest. Te vero B. L. levidenses hæ Pagellæ eâ qua par est observantiâ rogitant, ut, in quo istæ deficiunt nec expectationi Tuæ respondent, id ipsum Tu favore & Benevolentia Tua compenses.

S. I.

Vocis Accisimi Naves.

Vamquam ipsa Vox *Accisimi*, vel (si mavis dicere, Græco idiomate) *Accisimus* in Veterum pariter atque Recentiorum Monumentis passim occurrat, attamen cum non ubivis obvia sit & tanquam proverbialis dictio, nisi è sua origine eruatur, aliqua obscuritate laborare

re videatur, non alienum à scopo nostro fore existimo, si Natales ejus & varios Usus, quos apud Veteres habuit, paucis delibavero; his enim cognitis, eò magis inoffenso pede ad ipsam Accismi Naturam perspicendam progredi poterimus. Originem autem trahit suam Vox: *Accismus*: à Muliere quadam Græca, cui Nomen *Ἀκκώ*, *Acco* erat, teste *SVIDA* (a) qui in voce: *Ἀκκίζουσι* ©, natales hujus vocabuli deducit ἀπὸ τινὸς γυναικὸς μωροῦ, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ, à femina quadam fatua, quæ vocatur *Acco*. Cui consentit ETYMOLOGICVM GRÆCVM MAGNVN (b). Conferri etiam potest Corpus Adagiorum ERASMI & aliorum (c), HENRICVS STEPHANVS (d) & THESAURVS LINGVÆ LATINÆ seu FORVM ROMANVM. (e). Utrum autem plures an una tantum fuerit *Acco*, quæ nomen *Accismo* dedisse dicitur, inquirere superfedeo. Illud tantum noto, Mores mulieris cujusdam *Accus* ita innotuisse, ut à longo jam tempore in proverbium abierint. Et hinc ortum est illud, *Ἀκκίζουσι*, *accissare*, & *Ἀκκισμός*, *accissimus*. Vox ergo origine Græca est *Accismus*, quæ tamen, præcipue à recentioris ætatis Authoribus, uti infra §. IV. videbimus, Latino quoque idiomate passim adhibetur.

§. II.

Cum autem inconditi Mulieris hujus mores varii fuerint generis, vario quoque sensu hæ voces *Ἀκκισμός* & *Ἀκκίζουσι* sumuntur. *Acco* ipsa vel vultu vel moribus ita forte deformis erat, ut quasi *Manducus* quidam aut *μορμολύχων*, quo à mulierculis pueruli immorigeri à malitia sua detineri sape solent, *Acco* quoque à Veteribus diceretur. Unde à PLVTARCHO (f) *Acco* & *Alphito* junguntur,

A 2

S:

(a) in Lexico. (b) p. 12. in voce *Ἀκκίζουσι*. (c) p. 652. in Adagio, *Ἀκκίζουσι*, *accissare*. (d) in Thesaur. Græc. Ling. voce: *Ἀκκώ*. (e) in voce: *Accismus*. (f) de Stoicorum Repugnant. p. 1040. adde REINES. Var. Lection. L. III. c. 15.

Notat
I. Stulti-
ciam.

II. mulie-
brem vi-
vendi ra-
tionem

δι' ὅτι τὰ παλαιὰ τὴν κακογόνον αἰ γυναικὶς ἀνέχουσιν, qua-
rum formidine puerulos mulieres à malo otio deterrent. Num
vero hæc ipsa Acco eadem sit cum istâ, à qua Accisimum de-
dixi litem hanc, cum magni momenti non sit, meam nunc
non facio. Progredior potius & ex variis Accus moribus
varias Accisimi, easque potiores significationes eruo. No-
tat ergo I. Stulticiam, SVIDAE enim ἀκκισμὸς (g) est et-
iam ἡ μορφαίνω, despiens & ἀκκισμός, ἡ δὲ μορφή, Acci-
simus etiam Stulticia dicitur. HESYCHIO (g) ἀκκίειν iti-
dem est μορφαίνω. ETYMOLOG. MAGNUM rationem I. c.
etiam reddit ex Accus moribus, de eâ enim hæc posteritati
reliquit: ἥτις ἰσοφύται μορφαίνῃ γυνίδαι, ὡς καὶ τὰ κατόπτηρα
διαλέγεται. Unde ERASMVS, (h) scribunt, inquit,
Acco mulierem fuisse quampiam nota stulticia, quæ solita sit ad
speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere con-
fabulari, ut hinc vulgo, quæ stultius aut ineptius aliquid agerent
accissare dicerentur, & Accus nomine compellarentur. Quore-
ferri etiam debet istud Adagium, ἐν τοῖς ἐπλοῖς ἀκκίεται,
in armis accissat, cujus meminit ETYMOLOGICVM MA-
GNVM. Quod cadit in eum (verba sunt ERASMI (i)
qui sibi placet, seseque quasi contemplatur in armis suis. Con-
veniet in quemvis sibi stulte placentem. II. ἀκκίειν idem
quoque est aliquando ac γυναικίστα, muliebriter agere, te-
stibus SVIDA, HESYCHIO, & ETYMOLOGICO MA-
GNO locis antea jam citatis. γυναικίστα autem in
SVIDA juxta HENRIC. STEPHANVM in I. c. est mulie-
briter lascivire. Mallem tamen cum SVIDAE Interprete
γυναικίσταον vertere, mulierum mores imitantem, & sic fa-
mosiorem vocis γυναικίστα significationem retinere,
quæ est ex mente ipsius STEPHANI in Thesaurο p. 891.
fæminam agere, cultu g. suæque fæminam representare, in mulie-

rem

(g) in Lexico, voce: ἀκκίειν, adde Cæl. Rhodig. Lib. XVII. Ant. Lect.
c. 2. p. 627. (h) in Adagio: ἀκκίειν, accissare. (i) Adago.
p. 586.

A 3

tra-

(k) locis supracit. (l) Lib. II. Ep. ad Attic. XI. (m) in Lib.
quam inscribit *epures Amores* Tom. I. p. m. 876. (n) l. c. Adag.
(p) voce *annus* & *da*.

tractandam, exprimit, quamque LVCIANVS (p) in ferro isto, qui, quod ipsi acenipeta quodam offerebatur, simulata mente recusabat, breviter sed optime delineat, dum ait: ὁ δὲ ἀκνίσαντος, καὶ ἀπαγε. παρὰ οὗ δὲ ἐγώ; καὶ ἡδύλευται γίνωτο ἐπειπὼν, τίλθ' ἐμὲ δὲ. Ille vero accissans, apage, inquit: numquid ego à te accipiam? quibus addit, Dii prohibeant: tandem tandem siccitur. Itaque PHILOSTRATVS (q) in Epistola quæ inscribitur, γυναικί, cum præmisisset, quid Danae, Lyda, Europa &c. acceperint admonet ipsam, ad quam scribit, λαβε, λαβε, καὶ οὐ, τὸν ἀκνίσαντον ἀπελθε, &c. accipe, accipe etiam tu, accissimum (fictam recusationem) tolens. Plura autem Veterum Testimonia eundem Vocis huius sensum confirmantia si desideras, invenies ea ab ERASMO & STEPHANO l.c. adducta.

§. III.

Et aliis
adagiis illustratur

Illustrari vero hic ipse Accissnus variis adagiis aliis, ad eandem metam tendentibus, potest, quale est istud, quod SVIDAS (r) quoque adducit, illiusque sensum statim annectit ἀκνίσαντος οὐδὲν τὸν ὄνον. Scythia asinum, accissans ὅτι τῶν βελούτων λόγῳ μὲν, ἔργῳ δὲ ἐπηρεμάτων. ἰδὼν γὰρ τὸν νεκρὸν ὄνον, ἔφη πρὸς οὐδὲν. παρόντα δὲ ἰνὸν τι ὃ οὐδὲν, ὁ δὲ ἐμωσύνετο μὲν, ὅσῳ δὲ ἐπειπὼτο, quod dicitur de illis, qui verbis quidem aliquid averfantur, re ipsa vero concupiscunt. Vi dens enim aliquis asinum mortuum, ad Scythiam, qui aegerat, dixit: En cœnam, Scythia! Ille vero tunc quidem simulavit, se id averfari, postea vero cœnam inde sibi paravit. Eodem tendit etiam illud: οὐδὲν ὄνον ὁρᾷ. Scythia asinum videt, conf. TURNER. (s) & istud: τὸν ἵππον ὁ οὐδὲν, Equum Scythia, subandi, averfatur, aut si aliud convenientius mavis. Cujus Applicationem non incongruam vide in ADAG. ERASMI (t) Id genus hominum neutiquam rarum est, qui mu-

ne

(p) in tract. πρὸς τὸν ἐπὶ μισθῷ οὐρῶντων, de mercede conducti.
T. I. p. 486. (q) in Epist. (r) voce ἀκνίσαντος. (s) Adversus, L. XVIII. c. 9. p. 183. T. II. (t) p. m. 660.

nerum publicorum administrationem verbis despuunt, & eea onus
quodvis Aetna gravius execrantur, quam re ipsa nihil efficient ma-
gis, ambitionis plenissimi.

§. IV.

Quamvis autem, uti vidimus, origine Græca sit vox, ^{ἀκυσμός}
^{ἀκυσμός}, cum tamen Latina Lingua vocabulum simplex latino ser-
huic ex æquo respondens vix habeat, Latina terminatione, ^{latino ser-}
præcipue in recentiorum Monumentis sæpiissime legitur, ^{mone et-}
Hinc *Accisimi* voce uti non verentur ERASMV; (u) BOE-^{iam Acci-}
CLERVS (x) CLAPMAR. (y) DIETRICHVS (z) HER-^{smus dici}
TIVS (a) aliique. Vitio ergo non mihi verum iri spero, ^{solet.}
quod Principum horum in Musarum castris, vestigia secu-
tus, in eadem cum ipsis lingua voce hac usus fuerim.

§. V.

Perspecta sic origine & usu vocis etiam me non mo-
nente facile ex his, quæ hætenus dicta sunt, cuius patebit, ^{Accisimi}
quod *Accisimus* sit: Simulata Recusatio & averfatio ejus ^{Descriptio}
rei, quam tamen habere quam maxime desideramus, variis
modis atque artibus sese exferens, diversique finis & scopi
causa suscepta, vel, ut cum TACITO (b) breviter loquar,
si quid ^{ecce recusantis flagrantissime cupimus.}

§. VI.

Tot in eo vero sunt *Accisantes*, ut juxta mores Ac- ^{Forma &}
cūs, à qua nomen trahunt, simulent se velle, quod nolunt, ^{Modus}
& nolle, quod volunt, & averfari quod appetunt, ^{Accisimi.}
& appetere, quod averfantur, & ita aliud, quod
ajunt, in titulo, aliud in pyxide habent, adeo-
que quod externe averfantur, intra se optant, si SENECAE
verbis uti licet (c). Variis autem modis incedunt. Ali-
quando negant aperte, quod tamen omnino volunt; ita
Tibe-

(u) in Adag. voce *ἀκυσμός*, (x) in Comment. ad Tacit. An. I. 7.
p. 120. & Dissert. polit. annex. Instit. pol. p. 412. (y) in
Arganis L. II. c. 16. (z) in Historia Tiberii, p. 27. (a) in
Elem. & prud. Civil. P. II. Sect. 24. §. 13. (b) Annal. I. 3. 3.
(c) de Benefic. L. VI. c. 38. p. m. 549.

Tiberius, licet Liviae Matris artibus adjunctus imperium jam occupaverit, cum simul exisset Augustus, & rerum poti i Ne-
romem eadem famatu erit, & Literas jam ad Exercitus, tanquam
adepio principatu miseri, teste Tacito (d) tamen multis ver-
bis senatorum, summam rerum ipsi offerentium, preces re-
pudiavit, dicendo: Solam dei Augusti mentem tanta molis
capacem, proinde in civitate tot illustribus viris subnixam, non ad
unum omnia deferrent (e); imo in universum excusari se malle,
addendo (f). Ita monstrum illud hominum & pessimus
scepri Anglicani Usurpator Richardus III. cum à Duce
Bukingamo, Procerum populi que consensum mentiente,
regium diadema ex composito ei offerretur, tanquam o-
mnino nollet, obstinate respuit. Utilex THOMAS MORO,
refert Consultiss. HERTIVS, Elem. prud. Civ. P. II. Sect.
XXIV. §. 1. cum tamen nefandis insidiis, socio Bukinga-
mo, injustis que multorum cædibus contra omne jus & fas
Eduardo V Fratrui sui natu majoris Filio, quem cum fratre
ejus neci dedit, sceptrum coronamque eriperet, ut ipse in re-
gium solium extolleretur, quod pluribus ostendit POLY-
DORVS VERGILIUS Hist. Anglic. Lib. XXV. p. 540.
seqq. Eadem vi incescit, callidissimus ille Borisius Mo-
scorum postea Imperator, dum reiteratis recusationibus,
verbis pariter atque secessu in Monasterium facto, Im-
perium offerenti populo restitit, ut, nisi ambitum ejus sei-
res: illum ex animi sententia id ipsum recusasse jures,
Conf. THUANVS Hist. Lib. CXX. p. 834. Aliquando,
improbant quoque eos, qui, ut oblatum accipiant, adhor-
tando instant, querelis que suis magnitudinem rei, quæ ad-
eunda est ampliare satis non possunt, id ipsum de Tiberio
testatur SVETONIUS (g) nunc a. hortantes amicos incre-
pat, ut ignaros, quanta bellua esset imperium, quod ulterius sup-
plet FACITVS, (h) quod dixerit se in partem curarum ab-

Augu-

(d) Annal. I. 5. §. 7. (e) Tacit. Ann. I. 11. 3. (f) Tac. Ann.
I. 12. 3. (g) In Tib. c. 24. (h) An. I. 11. 2.

Augusto vocatum, experiendo didicisse, quam arduum, quam subiectum fortune regendi cuncta onus. Aliquando ambiguis suspensisque verbis utuntur, ut id ipsum, quod volunt, claro & aperto sermone nec appetant nec averfentur, ita tamen eum, a quo rem oblatam expectant, in suspensio relinquant, ut nec alii eam offerre audeat, nec ipsis offerre desinat. Quod in Arcanis Tiberii observat TACITVS (i) Tiberio etiam in rebus quas non occuleret seu natura seu assuetudine, suspensa semper & obscura verba: tunc vero (cum verba a senatu ad Tiberium preces ut imperii onus in se susciperet) nunti, ut sensus suos penitus abderet, in incertum & ambiguum magis implicabatur. Aliquando incedunt callida cunctatione atque dilatione, donec externis verbis aut signis in oblata consentiant, quæ tamen animo & corde jam dudum quasi deglutiverant. Etiam hic Accisfinium mores Tiberius exprimit, teste Suetonio (k): Nunc precantem senatum & procumbentem sibi ad genua, ambiguis responsis, & callida cunctatione suspendit: ut qui tam patentiæ rumperent &c. Aliquando etiam mentem abscondunt simulatione faciendi contrarium. Ex eodem arcano inductus Tiberius, defuncto Augusto, ad se solum omnem potestatem non deferri debere simulavit, sed ut partirentur potius Reipublicæ gubernandæ labores, suavit, dicendo: se, ut non toti Reipublicæ parem, ita quæcunque pars sibi mandaretur, ejus tutelam suscepturum, teste TACITO; (l) ut vero eo firmiorem fidem faciat, rationem satis speciosam jam præmiserat, plures facilius munia Resp. sociatis laboribus exsecuturos (m), sed quanto Accisfino id fecerit, ex factis, quæ A. finius Gallus & L. Arruntius, Tiberio Accisfinum ambiguis verbis exprobraturi subierunt, quæque a Tacito descripta leguntur, (n) satis patet. Augustus quoque cum pristina libertati, deposito principatu, se Remp. restituere velle finxisset,

B

Ion-

(i) Ann. l. 11. 5: adde Ann. XIII. 3-5. (k) Tibic. 24. (l) Annal. l. 12. 1. (m) ibid. c. 11. 4. (n) Ann. l. c. 12. & 13.

longa oratione Consilium hoc suum senatui exposuit quam exhibet, DIO CASSIUS (o). Quod vero simulata mente id egerit, nemo facile, qui nexum rerum tum temporis gestarum noverit, negabit. Nam ut taceam alia, antea jam Mæcenatis, ad continuandam formam Reipubl. Monarchicam summopere ipsum instigantis Consilio acquivit Augustus, referente DIONE (p), & ad ipsum Confessum, in quo consilium hoc aperire decrevit. senatorum aptissimum quemque & sui studiosissimum præparavit, ut eo feliciter scopi sui compos fieret, qui eo tendebat, non ut deponeret, sed stabiliret potius Imperium, ut patet ex eodem Dione, (q) larvam hanc egregie detegente.

§. VII.

Objecta.

Objecta circa quæ Accisantes occupari solent, vel resipsæ, quas cum velint, eas tamen se velle dissimulant, sunt varii generis, v. g. Imperium, Dominatio, Potentia,

*Imperium**& Princi**palus*

Dignitates, Munera, Dona, aliaque multa. Ita Imperium Principatumque per Accisum Tiberius recusavit, teste SVETONIO, (r) *Principatum quamvis neque occupare concessim, neque agere dubitasset, diu tamen recusavit impudentissimo animo, & ut eo magis hanc simulationem sub virtutis larva obtegeret, plures & gravissimas causas, quibus a suscipiendo imperio detineretur, suâ modestia annexuit, quas recenset TACITVS. (s) Ita etiam alter ille Tiberius, Cromwellius, penitus abolere simulavit formam Monarchicam ex Anglia (t), sed hoc ipso Accismo auctoritate suam potentiam stabilire conatus. Regis quidem Nomen ipsi oblatum indignabundis verbis repudiavit, solo Protectoris Reipublicæ titulo contentus, verum en refusant la qualité de Roi, son dessein n'estoit pas de refuser la puissance & l'autorité, qui*

(o) in Hist. Rom. lib. LIII. p. 497. seqq. (p) Lib. LII. p. 493.

(q) Hist. Rom. Lib. LIII. p. 497. conf. Boet. Comment. ad Tacit. p. 37. (r) in Tib. c. 24. (s) Annal. lib. I. c. 11. &

12. (t) conf. La Viede Cromwel. P. II. L. V. p. 271. ad An. 1653.

qui est jointe à cette lignée il ne rejettait que le titre de Roi, qui n'auroit pas manqué de le rendre odieux aux Anglois, uti l. c. legitur p. 274. Accissantis circa dominati-nem aut po-
*Domina-
tio & po-
tentia*
 tentiam exemplum præbet Augustus, utpote qui subsidia do-
 minationi suæ conquisiturus, præter alia, hoc quoque ar-
 canum amavit, ut familiam suam, & ita cum ea potentiam
 quoque suam firmaret, ampliaret, & extolleret. (u) Quod
 ut obtineret, genitos etiam genero suo Agrippa Cæsum &
 Lucium in familiam Cæsarum i. duxerat; nec dum postea puerili
 prætexta Principes Juventutis appellari, destinare consules specie
 recusantis flagrantissime cupiverat, indice optimo illo Arcano-
 rum & Ingeniorum indagatore TACITO. (x) Quomodo in
Dona
 assumendis Donis Accissimus versetur, non est cur pluribus
 ostendam. Omnis Dies de eodem testatur. Quid fre-
 quentius est, quam ut lingua denegat, quod cor avidissime
 anhelat? quid crebrius, quam ut ore dona, cenam prandi-
 um & alia, quæ offeruntur, aversemur, attamen vel manu
 aliquo modo protensa, vel suspensis verbis, vel leviori re-
 sistencia aliisque signis satis ostendamus, Gallorum illud
 Germanorumque proverbium nos velle tantum ludere,
 qui de istiusmodi Accissantibus dicere solent: *Is se vult
 faire prier, Sie wollen gebeten seyn.* Indignabuntur enim
 si is, qui offert, fictæ suæ recusationi fidem statim adhibeat,
 instantique petitione eos ad assumendum donum non
 quasi cogat. Parimodo, *Dignitates, Munera atque officia,*
*Dignita-
tes &
Munera*
 simulatione ministra contemnuntur. Ita Junius Blasus, res &
 cum Africæ Proconsul nominaretur, Tiberii, sub quo vixe-
 rat, artes etiam edoctus, specie recusantis respondit, oblatam-
 que provinciam deprecatus est, sed cum debita asseveratio-
 ne amoliri oblatum munus non pergeret, Accissimum satis
 prodidit, teste TACITO (y). Et si ad nostri seculi homi-
 nes

B 2

nes

(u) de quo ar. ano, e regie, uti solent, egerunt FORSTN. ad Tacit. p. 11.
 BOECL. in Comm. ad Tacit. Annal. p. 50. CLAPMAR. Arcan.
 L. II. c. XXI. SCIPIO AMIRAT. Discurs. polit. L. I. Disc. II.
 p. 5. (x) Ann. l. 3. 3. (y) Annal. l. 1. 35.

nes descendere velimus, quantus quæso Accisus & is quidem ut plurimum vitiosus ubi vis regnat? si vacans Dignitatis alicujus aut muneris locus successorem rursus poscat, non Titius tantum, sed Cajus, sed Sempronius, sed Marius & multi insuper alii insurgunt, ambiunt eundem, nihil non offerunt, ad expugnandos eorum, quibus successorem determinare incumbit, animos, has illasve machinas struunt, imò cælum terramque, quod ajunt, movent, ut spartæ hujus participes fiant. Quod si eandem obtinuerint, pro eâ, quâ gaudent, impudentiâ, non pudet ipsos vel privato vel publico alloquio de magna muneris mole & amplitudine varia garrere, maluisse scilicet se, ut alii longe se digniores electi fuissent, optare se insuper, ut pristina quieti, si fieri posset, restituerentur, interim cum DEUS & fata superiorumque jussa id voluerint, vel invitos se ad hoc obeundum munus trahi. Et quid de *Gloria* dicam?

Gloria

Quantus eorum, præcipue inter Eruditos, erit numerus, si omnes interiora animi sensa revelarent, quibus præcipuus laborum actionumque finis est Gloria, Fama, Nominisque immortalitas? Hi ipsi tamen, cum ambitionem hanc, si aperte eam confiterentur, cuius honestiori exosam fore concipiant, fingunt, quasi omnino hanc famæ eminentiam ostentationemque omnino aufugiant, solamque DEI gloriam communemque aliorum utilitatem promovere velint. Verum, si prætextui larva dematur, Accisus eorundem in aprico est; Et hoc est, de quo subinde Bonorum Virorum querelæ audiuntur, quas in compendio exhibet BAXTERVS. (2) O tempora, ô mores! *Honorem quoque* Accisus objectum esse nostra rursus tempora testantur. Quod si enim alicui Conviviis congressibusque interesse datur, non raro is videt *πρωτοκλις* seu digniorem inter assidentes locum à nullo fere non respui, aut sapissime ad indignationem usque Hospitis disceptari, quis primam,

quæ

(2) in Selbst-Verleugnung. c. XLVI.

quæ distribuitur, portionem, quis secundam, & sic deinceps, accipiat. Eventus tamen sæpe docet, non omnes ex animi sententia repudiassè, quod aversabantur, alias non indignarentur ei, qui nimis protracto honoris certamini (quod Complimenten vocant) finem impositurus, cum nemo alius velit, primum locum occupat. Exempla cum odiosa sint, tacebo. Nec hæc tantum, quæ hactenus paucis delibavi, Accisimi objecta sunt. Hæc solum speciminis loco allata fidem facere possunt, quam longe lateque in alia quoque sese extendat Accisimus, quæ vero ex brevitate studio adduci non possunt.

§. VIII.

Ea autem plerumque est Accisantium indoles, ut pudorem & modestiam aliasque virtutes si non sequantur, saltem præ se ferant, omnes ergo vires intendunt, ne simulationem hanc alii, cum quibus agitur, intelligant, ipsi tamen metam, quam sibi fixerant, felici successu attingant. Quod ut eo felicius obtineant, per varios gradus & flexus in hac sua tergiversandi methodo incedunt. Si charta quidem permetteret, circa quævis, quæ adduximus, objecta Gradus hi ostendi possent. Sufficiat vero nobis in uno tantum, scilicet, accipiendo Imperio eos delineare, quæ ipsa tamen tractatio, quomodo in aliis procedendum, viam aperiet. *Tiberium* autem potissimum in Theatrum hoc producamus. Nec indignetur quæso Benevolus Lector, si hujus facta hactenus sapius in exemplum adducta legerit, nam fere nullos Accisantium mores exhibere omiserat. Cum autem Historia ejus nulli fere non nota sit, eo melius etiam Accisantium indoles, quam Exemplis potissimum declaraturi sumus, in eo percipietur. Id vero in eodem eo minus miremur, cum simulationem, tanquam Matrem Accisimi, adeo suam fecerit, ut nullam æque *Tiberius*, ut rebatur, ex virtutibus suis quam dissimulationem diligeret, Teste Tacito (b) adeo ut inter dissimulandum etiam fere moreretur,

Flexus &
Gradus
Accisimi

(b) Annal. IV. 71. 3,

tur, unde de eo dixit idem TACITVS (c) cum in summa aetate virium defectionem dissimularet: *Jam Tiberium corpus, jam vires, nondum dissimulatio desinebat.* Optimo ergo judicio, à *πάρῳ* BOECLERVS (d) Tiberium simulationum politicarum, totiusque artificii illius quod in scena aulica tanto hispanialis studii ambitu adornatur, *Architectum & Magistrum appellavit.* In specie autem Accissimum Tiberium accipiendo imperio paucis sed *μοιρῶν ἀνὰ τοὺς* verbis indicat idem BOECLERVS. (e) Cujus ductum nos quoque secuturi, notamus primo, quod singulare plerumque accissi Consilium in eo constituere accissantes soleant *ne semel annuant, semel dent manus*, uti loquitur BOECLERVS, (f) Cujus bene gnarus Tiberius, provisit tamen prius, quæ tempus monebat, (g) quæve de Imperio ipsum certum reddere poterant, primum vel omnino Regiminis oneri se subicere denegavit, vel, quod majorem pristinae libertatis imaginem præ se fert, consilium de dispartendis inter illustriores Viros Reipublicæ Muneribus subdividit. Patres vero, cum annotante TACITO (h) in oratione qua consilium hoc prodiderat *plus dignitatis quam fidei esse facile sensissent*, tutissimum modum intelligendi arcana Principis esse rati sunt ea non intelligere (i), orant ergo, urgent, instant, ad genua etiam Tiberii manus tendunt supplicantes ut Imperii clavum accipiat. Tiberius interim, ut & causas suæ cunctationis habere videri posset, & majores adhuc obtestationes à Patribus eliceret, ulterius accissando perrexit & Libellum opum publicarum Reipubl. Romanæ Augusti manu scriptum (l) recitari iussit, ma-

(c) An. VI. 50. l. (d) Disp. in Sæton. Tiberium. §. 12. (e) Comment. ad Tac. An. l. p. 121. (f) l. cit. (g) conf. Tacit. An. l. 5. 5. (h) An. l. 11. 5. (i) de qua prudentiæ specie conferri potest Dio. L. 57. p. 602. Tacit. Ann. l. 11. 6. II. 42. 6. & Histor. IV. 86. l. & Forster. ad Tacit. P. l. p. 49. & 186. & Annotat. Discurs. polit. Lib. I. disc. IV. p. 10. (l) quem Sæton. in Aug. c. 28. Rationarium imperii & c. 101. Breviarium totius imperii appellat.

magnitudinem imperii & inde fluentium in eo gubernando molestiarum vastitatem ostensurus. Senatus interea ad infimas obtestationes, invitus licet, procubuit, iram & indignationem principis, ni id fecisset, sine dubio experturus, ad quas Tiberius forte dixit: *se, ut non toti Reip. parem, ita quacunque pars sibi mandaretur, ejus viclam suscepturum* (m) propius ergo accessit, & tacitus quasi monere voluit, ut pergerent modo orando insistere, mox in eo fore, ut plura sit concessurus. Taciti autem illud: *forte dixit*: egregie Tiberii animum detegit. Nondum enim videtur Tiberius id concedere voluisse, ut aliquam imperii partem susci- peret, diutius potius omnino Regimen renuere voluit, in- nuit ergo, (uti BOECLERVS (n) loquitur) *qualemcunque & veluti fortuitam, aut qua forte erupisset excidissetque oratio- nem*. Ea enim simulationis natura est, ut se ipsam semper dissimulare non possit. Cunctatione autem sic longius protracta patientiam quorundam rupit, qui simulationem hanc se intelligere, diutius reticere non potuerant (o). Contra quos verbis quidem & vultu inVectus, indignatio- nem iramque suam prodidit. Motus tamen his impatien- tium objectionibus, ne omnino lacefferet animos, rursus propius accessit, *flexit paulatim* (verba TACITI sunt (p)) *fessus clamore omnium, ex postulatione singulorum, non ut fateretur suscipi a se imperium, sed ut negare & rogari desineret*. Adeo specioso titulo Accisimum agere didicit! quem SVE- TONIUS (q) ita etiam expressit, *Tandem quasi coactus, &*
qua-

(m) Tacit. An. l. 12. i. Sueton. in Tib. c. 25. Dio. Lib. LVII. p. 603.

(n) Comment. ad Tacit. p. 121. (o) uti videre licet ex Tacit.

Annal. l. c. 12. & 13. & Sueton. Tiber. c. 24. (p) Ann. l. 13.

5. (q) Tiber. c. 24. Gradus flexusque Accisimi egregie nota-

ri quoque possunt, in Boruffo, Theodori in Imperio Moscoviti-

co Successore, ex THVANI Hist. Lib. CXX p. 833. seq. &

in Alberto Valentinio, ex Vita ejus a GALEACIO GVAL-

DO Itali e conscripta & a JOSVA ARNDIO Lat. versa,

p. 98. atque SINGVLARIBVS HIST. IMPERATORIAE

p. 1519. & PHIL. AND. BVRGOLD. Discurs. ad Pac. Oina-

brug. P. l. p. 118.

quærens miseram & onerosam sibi injungi servitutem, recepit imperium: nec tamen aliter quam ut depositurum se quandoque spem faceret. Ipsius verba sunt hæc: Dum veniam ad id tempus, quo vobis æquum possit videri, dare vos aliquam senectuti meæ regnem. Causam quidem Tiberii, quod sincera non simulata mente tandiu in accipiendi imperio cunctatus fuerit, agit VELLEIVS PATERC (r) Verum cum adulationis partiumque Studium erga Tiberium Vellejus nimium prodat, Taciti, Suetonii aliorumque fidem non evertet. Et hoc est quoque, quod BOECLERVM, magnum alias Velleji æstimatorem, commoverat ut exelamaret (s): Quis vera iudicia de vivente Principe promit? Quæd historia postulat à scribere, vix admittit reverentia in cive; ne dum adulatio ejus manifestum tenemus, quantum ad Tiberianam, Vellejum.

§. IX.

Scopus &
Finis Accis-
ismi.

Delibatis Gradibus flexibusque Accisimi, progredior ad scopum finemque, quem Accisiantes intendere solent, paucis annotandum. Variat autem potissimum pro diversitate objectorum circa quæ occupantur. Quæ cum multiplicia sint, ut supra vidimus, eò faciliorem mihi veniam polliceor, si quosdam tantum & primarios, licet non omnes fines Accisimi attulero, Dissertationem enim tantum non Librum exhibere mecum constitui. Inprimis autem circa Dominium Imperiumque versatur, quippe quæ Helena à multis amatur & ambitur, quem tamen amorem proci plerumque celant, tutius hic arcanis machinisque sæpe & sub cute vulpinâ agi quam vi aperta & sub pelle leonina; bene memores. Inter Arcana autem hæc Accisimus sapissime

(r) Lib. II. c. 124. (s) Character. Vellej. c. 3. Idem in Vellejo adulationis vitium censet VOSSIUS, de Hist. Lat. L. I. c. 24. p. 38. & Excell. Dn. STRUVIUS, in Bib. vech. Histor. p. 57. Aliique plures, quos refert Thomas Pope Blount, in Censura Celebriorum Authorum, p. 71.

me etiam adhiberi solet præcipue in Statu Imperii Monarchici. Quorum numero quoque Accisnum inseruit CLAPMARIUS (t) BOECLERVS (u) BOXHORNIVS (x). I. Scopus. Primus ergo Accisni scopus tunc esse solet, ut populus sic ad imperium pertinacius offerendum magis accendatur & studia eorum, qui jam favent, adaugeantur. Augustus hanc fabulam aliquoties egit, & ita incitavit homines ad offerenda, quæ per modestiam ipse videbatur subterfugere, uti commentatur BOECLERVS. (y) Illustre sane monumentum posteritati reliquit DIO CASSIVS hac de Augusti arte, (z) ubi pluribus Consilium Augusti de deponendo Imperio communicatum cum Agrippa & Mæcenate, amborumque horum sententiam consignavit, quorum ille, ut Rempublicam senatui & populo redderet, author fuit, hic autem, Mæcenatem puto, ut, quam semel acquisiverat, potestatem Monarchicam retineret, magna rationum mole, Augusto persuasit. Utriusque Orationes satis longas recenset DIO, quæ fere totum Librum LII. absolvunt. In sententiam Mæcenatis facile ibat Augustus, nihilominus tamen satis longo sermone Patres Conscriptos allocutus, Imperium se abdicaturum esse exposuit, quem idem DIO adducit (a), Quod vero speravit Augustus, omnino obtinuit; Commoti sunt omnium Patrum animi & eorum qui artem hanc (b) intellexerant, & eorum qui ex animo eum loqui crediderant; uno tamen omnes ore ut Monarchiam gerere pergeret, eundem rogarunt & quasi coegerunt, docente eodem DIONE (c). Et cum insidiarum, periculorum, invidiæ, odiique metum inter alias deponendi imperii causas allegasset, id etiam Accisno suo obtinuit, ut stipatoribus suis

(t) de Arcanis Rerump. L. II. c. XVI. (u) Comment. ad Tacit. p. 120. & Dissert. polit. XVI. annexa ejusd. Instit. polit. p. 412. (x) in Not. ad Instit. polit. ad L. II. c. 3. p. m. 413. (y) in Comment. ad Tacit. p. 37. (z) Lib. LII. & LIII. (a) L. LIII. p. 497. (b) *περιτρυφῆναι* appellat. DIO Lib. LIII. p. 502. (c) Lib. LIII. p. 503.

fuis duplo majus, quam reliquis militibus stipendium statim decerneret senatus. Quod egregio epiphonemate DIO CASSIUS exornat (d) dum ait: αὐτὸς αὖ ἀλλὰ τὸς κατὰ δίδας τὴν ποροχλίαν ἐδύμισε, Ita scilicet verè regnum deponere cupiebat: quibus addit: τὴν μὲν ἐν ἡγεμονίᾳ τὰ τοιαῦτα ἰσχυρὰ καὶ ἀεὶ τὴν περὶ τὴν δέξιαν ἐβίβαντο, Hac arte Cæsar effecit, ut ei à senatu populoque Imperium confirmaretur. Accessit & hoc, ut postea honorum augmentum ipsi quoque adderetur, uti id refert DIO CASSIUS (e). Verissime ergo BOECLERUS (f) de Augusto exclamavit, cum simulasset se deponere imperium, Romanos magis accendit ad confirmandum sibi principatum. Insuper, cum à senatu exoratus imperii habenas rursus suscepisset, potestatem in provincias divisit; in eas, quas sibi regendas sumpsit, provincias potestatem tantum decennalem aut etiam breviorē sibi destinavit, sed vide quæ DIO porro observat: g) τὴν γὰρ δεκάτην ἐξεδύσε, ἀλλὰ ἐν τῇσι, εἰς τὰς πέντε, καὶ μὴ τὰς δέκα, καὶ ἑπτα αὐτῆς δέκα, πεμπτὰς αὐτῇ ἐξεδύσε. αὐτὸς τὴν δὲ ἐν τῇ δέκα διὰ τὴν αὐτὴν μοναχίαν. Cum primum decennium exivisset, aliud quinquennium, atque eo circumacto rursus aliud quinquennium, post decennium, & eo finito aliud iterum decretum est, & quinquies quidem: ita ut continuatis decenniis, per totam vitam imperii summam obtinuerit.

§. X.

Idem etiam Tiberius intenderat Accisimo suo, & plus fere quam sperare potuerat, nactus erat. Quas enim preces, quas obtestationes, quas submissiones vix potest potuisset, in iis omnibus cumulatim offerendis Senatus Romanus, terror antea tot populorum, magno conatu certavit, inque servitium non ivit sed ruit: (h) ut non immerito ipse Tiberius, quoties Curia egrederetur, dixerit, O homines ad servitutem paratos, si famæ credimus, quam refert Tacitus (i). eà

(d) Lib. LIII. p. 503. (e) l. c. p. 507. (f) Comment. ad Tacit. p. 120. (g) Lib. LIII. p. 506 Histor. Rom. (h) uti supra vidimus § VIII. (i) Ann. III. c. 54. 3. 1. 1. 1. 1.

Eadem arte usi sunt *Licinius* atque *Sextius*, qui quum tribunorum plebis creandorum indicta comitis essent, ita se gesserant, ut negando jam sibi velle continuari honorem, acerrime accenderent, ad id quod dissimulando petebant, plebem, teste *LIVIO*. (1) *Familia Medicea*, ut ad Ducalem, qua nunc floret, dignitatem ascenderet, *Accisimi* arcanum aliquoties etiam incrementum dedit. Cum enim circa A. 1478 *Sixtus IV.* Pontifex Romanus, Florentinos, in conspiratione contra *Familiam Mediceam* detectâ Archiepiscopum quoque suum unâ cum aliis de fenestra in pontificali habitu suspendentes, bello peteret, præmonuit quidem Bellum hoc non contra Florentinos sed *Mediceam* familiam, præcipue *Laurentium Medices*, geri. Verum *Laurentius Medices*, potentissimis quibusvis & clarissimis Urbis. Viris convocatis exposuit, cum Bellum hoc contra familiam suam dirigatur, nolle se ut exinde Reipublicæ Damnum ullum accrescat, quapropter se non recusare exortas has belli flammæ sanguine suo extinguere. Quo ipso Populi Florentini favorem, quem alias jam sibi addictissimum habuit, mirum in modum auxit, cuncti enim conclamant: salutem publicam non posse separari ab ejus salute, adeo ut existimarent conservationem sui pendere ab ejus salute, indice Regis Christianissimi (m) Historiographo, *PETRO MATTHEO*. Pari modo post hæc *Julianus Medices* cum Domini Nomen ab omnibus Florentinorum ordinibus ipsi acclamatum recusasset, Populi studium non parum hoc ipso magis magisque erga se excitaverat, uti videre licet apud eundem *MATTHEVM* (n). *Borisius* quoque, (cujus supra jam §. VI. memini,) quem in locum sororis suæ, imperium recusantis, successorem populus destinavit, eundem *Accisantium* scopum, in quo explicando adhuc versamur, non

C 2

mi-

(1) *Hist. Rom. L. VI. p. m. 457.* Eundem etiam successum expectaverat *Perdiccas*, qui, quo modestius, quod expectabat, appetere, pervicacius reliquos oblatus esse credebatur, teste *CURTIO*, in *Hist. Alex. X. 6. 18.* (m) *L. II. Hist. Frangie IV. p. 232. seq.* (n) *l. c. p. 235.*

minori calliditate quam successu exemplo suo offendit. *In-*
stante enim semper populo (verba sunt *τηνάντι* (o)) ut admini-
strationem delatam suscipere, quo se invidia subduceret, & per ab-
sentiam majus sui desiderium non solum in populi animis, sed etiam
apud Cnesios & Bojaricos excitaret, in monasterium Virginum se
cum sorore totum mensem abdidit. Quo successu? quæris. Po-
pulus, ne Borissius fugam capefferet, locum istum cingens,
easdem preces continuo clamore repetiit. Ipse Borissius
tandem ad populum exiit, & tanquam ferendo oneri longe
impar denuo imperium denegavit. *Ad has voces* (pergit
τηνάντις) major quam antea comploratio exorta, minis etiam
desperationi propioribus additis, ex interregno dissolutionem impe-
rii procul dubio securam, & singulos, quando de Republica con-
clamatum est, saluti suæ privatim consulturos &c.

§. XL

II.
Scopus.

Secundus scopus, quem Accisantes præcipue rur-
sus circa Imperium aut dominationem intendunt, est, ut
invidiam eò magis amoventes, inviti & coacti humeros Im-
perii jugo subdidisse videantur, adeoque aliorum querelæ
ita fortius reprimantur, Subditorum autem fides ad obe-
dientiam eò fortius & promptius adstringatur, ipsi quoque
nomen imperio dignissimi reportent. Quam artem Augu-
stus omnino edidit. Hunc enim in finem eam quo-
que larvam, quam supra jam contemplati sumus, induit, ut
valedicere imperio se velle simularet, quod aperte docet
DIO CASSIUS (p). Cum enim bono suo regimine oculos a-
nimosque fere omnium ad se rapuisset, utendum esse ani-
mis, dum favore calent, censuit, atque, ut ait DIO l. c. *ἐν-
θουσιάζοντες καὶ ἰσχυρὰ τὴν ἀρχὴν ἀπολαύσαντες διαδοχῶς ἐπὶ αὐτοῦ, ὅπως καὶ ἐν τῷ
τοιαύτῳ πάλιν ἡμετέραν, καὶ ἅπαρ ἑτέραν διὰ τὸν ἀνθρώπων τὴν κοινὴν
ἀρχὴν βεβαιώσασθαι, τὴν μὲν δυνεῖν ἀνελὼς αὐτὸς ἐπιστῆσθαι, ἡμετέραν*
ii

(o) Hist. Lib. CXX. p. 834. Quomodo Wallensius imperatoris
sue in bello dignitatis potestatem auget, vide in locis su-
pra de eo §. VIII. lit. (g) citatis. (p) Lib. LIII. p. 497.

in altâ ratione magnitudinem animi sui declarare (nimirum ut & hinc dignitas ejus cresceret) atque monarchiam sibi consensu volentium & sponte id cupientium hominum confirmare, ne viderentur in posterum inviti & coacti sub imperium unius concessisse. Pompejus quoque, ut eo magis invidia careret, gloriamque eam, ut præ reliquis dignus judicaretur, captaret, invitum se ad imperatoriam dignitatem in bello contra Prædones gerendo trahi, simulandum esse statuit, si fides habenda Dionii, Hist. Rom. Lib. XXXVI. p. 11. Non minus ipse Tiberius hoc quoque Patris Arcanum imitaturus, quasi coactus & querens miseram & onerosam sibi injungi servitutem, recepit imperium (q). Idem sed evidentius & apertiori vi finxit Orbo, notantes VETONIO (r). Deinde (sc. à quibusdam inter faustas acclamationes Imperator consalutatus, trucidato antecessore Galba, effusis pro concione ad conciliandos militum animos pollicitationibus) vergente jam die ingressus senatum, postquam brevi ratione, quasi raptus de publico & suscipere imperium vi coactus, gesturusque communi omnium arbitrio palatium petiit. Huc omnino iterum est referendus Borissus (s), homo (cum THVANO loquor (t)) literarum ignarus, ceterum astutia innata & afflicta comitate maximam in aula & toto regno Moscorum authoritatem consecutus, qui ut se invidiæ subduceret, & singulari DEI Moscorumque favore invidus & coactus quasi habenas Imperii (quas tamen in occulto variis artibus ambiit) regendas sumpsisse videretur, mirum in modum accissavit, & ad lachrymas usque simulata sua recusatione populum commovit, quod prolixè recenset THVANVS (u) qui omnino legi meretur.

§. XII. Tertiò securitatis cautionisque studio eligitur Ac. III. Sco-
cismus. Quod rursus Exemplo suo Tiberius comprobavit. ^{pus}

C 3

Ac

(q) Sueton. Tib. c. 24. (r) in Othone c. 7. (s) Borissus Guzenoff à PYFENDORFFIO dictus, in der Einleitz. zu der Hist. p. 712. (t) in Histor. Lib. CXX. p. 833. ad An. 1598. (u) Histor. Lib. CXX. p. 834.

Accisum enim quam maxime etiam metus. metum autem potissimum Germanicus eidem expressit; Rationem reddidit TACITVS (x) dum ait: *Causa præcipua* (cunctandi & recusandi per accisum imperium) ex formidine erat, ne Germanicus in cuius manu tot legiones, immensa sociorum auxilia, mirus apud populum favor (y) habere (statim) imperium, quam (in futurum) expectare mallet, Augustus enim diu cunctatus an Germanicum, posthabito Tiberio, sibi successorem destinaret, tandem tamen cum Tiberio adoptandum dederat (z). Frustra quidem id Tiberius timuerat, Germanicus enim quanto summa spei propior, tanto impensius pro Tiberio nitabatur (a). Interim Tiberius tamen cunctationem ad tempus sumpsit, ut, quid Germanicus tantâ tamque commoda imperium parandi facultate & occasione ageret, & quæ pro temporis ratione Consilia ineunda essent, compereretur. Quæ Tiberiani animi sensa ita DIO (b) detexit: *Tiberius hec egit* (fictam recusationem intelligit) quod legiones Pannonicas & Germanicas suspectas haberet, Germanicumque iis charum, quatum Germania præerat, metueret. In utramque ergo partem cunctabatur, ut si quid ille turbantes prævalerent, ipsi securus ad privam vitam regressus esset.

IV. Scopus.

§. XII. Quarto Animorum Explorandorum causa Accisus etiam amari solet. Quam Accisus causam rursus in Tiberio sese exferere videmus, ita enim de eo TACITVS: (c) postea cognitum est, ad introspiciendas etiam procerum voluntates, inductam dubitationem, nam verba, vultus, in crimen detorquens recondebatur. Facile enim præviderat astutus ille plenus, fore ut senatores, si recusaret imperium, eâ de re cum ipso sint certaturi vel saltem collocuturi, cujuslibet ergo ver-

(x) Annal. I. 7. 6. (y) ob raras ejusdem virtutes, quas in Compendio exhibet Suetonius Calig. c. 1. seq. & Tacit. An. I. 33. (z) conf. Tacit. An. I. 3. 7. Sueton. Tib. c. 15. & Calig. c. 4. Dio Lib. 55. p. 557. (a) Tacit. An. I. 34. l. (b) Lib. 57. p. 603. (c) An. I. 7. 8.

verba, vultum gestusque observavit, utrum latentes an tristes hanc recusationem arriperent, utrum mox annuerent, an constantius sese ipsi opponerent, quo, exploratis animis, cau-ius tutiusque rebus suis consuleret. Ita etiam Germania cum à Theodoro Moscorum Imperatore (de quo supra jam §. X. & XI. aliquid tetigeram) ad succedendum in imperii administratione testamento nominaretur, sceptrum sibi demandatum in Cnesios & Bojaricos proceres transtulit, sed, uti ex eventu patuit, per Accisnum. Non quidem ipsa thronum ascendere affectabat, sed, uti quam maxime verisimile est, in gratiam fratris Borissii, in quem eam dignitatem derivari optabat. Qui vero Accisnus, iudicio τρυφάνη (d) *factus est fratris suasi, ut populorum animos tentaret, nec infelici successu, mox enim catervatim advolarunt lamentabili voce orantes, ut sceptrum oblatum arriperet, asseveraruntque se tantum ipsius, cui jam fidem obligaverunt, & fratris ejus Borissii dictis audientes fore.*

§. XIV.

Quinto tandem etiam ad fortiorem Modestiz, æquitate, civilitatis, bonæ existimationis, justitiæ aliarumque virtutum opinionem aliis de nobis imprimendam, inservire solet Accisnus. Si imperium spectes, singulare hoc Imperii Arcanum est, ut subditis aliisque persuasum sit, iusta via iustoque titulo regium solum te adiisse (e). Etiam hunc Accisni scopum in Tiberio notamus, si Tacito, f. fidem habemus, qui de eo hæc addit: *Dabat & fama, ut vocalis electusque potius à Rep. videretur, quam per uxorium ambitum (Liviz) & senilis adoptione (Augusti) irrepsisse.* Quod si vero ad alia quoque Accisni objecta progredi velimus, hic potissimum, quem modo nominavi, scopus elucet. Quam hiante ore quantoque studio passim honores dignitatesque caprentur, neminem latere potest, si, quid in hoc mundi

(d) Histor. Lib. 120. p. 833. V (e) quo de Arcano conf. Cl. pmar. de Arcan. Lib. 1. c. 15. (f) An. l. 7. 7. adde Dion. Lib. LVII. p. 603.

di theatro fiat, vel lippientibus oculis contemblemur. Cum autem ambitionem bonis omnibus invisam esse praevident ejusmodi homines, caeco corrupta, utut vitii obruta, vitiosa tamen audire recusat; larvam ergo vitio quaerit, eamque etiam in Accisimi abusu invenit, cujus ope Ambitiosissimus quisque modestissimo modestiorem mentitur, & cupidissimus honorum devorator, humillimus eorundem contemptor videtur, & qui clandestina manu varios cuniculos effodit, externe tamen ambitum suum magno studio celat. Nolo chartam exemplis adimplere, quotidiana experientia testimonio, omni exceptione majori, nixus, Ex eodem scopo Avaritia & avida auri fames Accisimi abusu se tueretur, ne, quam intus alit, turpitudinem aliorum etiam conspectui & judicio exponat. In exemplum autem prodeant *Heredipete* vel (si cum *Seneca* (g) loqui velimus) *Caplandorum testamentorum artem proficisci*, genus hominum hodie non minus quam olim frequentissimum, saltem Horatii tempore Romae nusquam non obvium, qui & mores eorum Dramatico quasi carmine eleganter descripsit. (h) *Munera mittunt, quotidiana quasi pro spe hereditatis eributa pendunt, egros assident, ut aves, qua laceratione corporum aluntur, lassae morbo pecora & caesa e proximo speculantur, ita hi imminere morti, & circa cadaver volanti* (i) &

Crustis & pomis viduas venantur avaras

Excipiuntque senes, quos in viparia mittunt (l)

Aliaque multa magno conatu perpetrant, quae, cum in omnium oculos cadant, non tam benevolentiam quam divitias senum vetularumque eos affectare satis produunt. Rogati autem vel risu ab aliis excepti, omnia alia prius fatebuntur, quam quod hereditatis appetendae causa ea omnia agant. Ita potius Divitem senem alloquuntur; (m)

Quin-

(g) Lib. VI. de Benef. c. 38. (h) L. II. satyr. V. (i) *Seneca Verba sunt* Lib. IV. de Benef. c. 20. (l) *Horat. Lib. I. Ep. I. v. 79.*

(m) ex *Horat. L. II. Satyr. V. v. 32.* et *Lib. I. Ep. I. v. 79.*

Quinto, puta, aut Publi

tibi me virtus tua fecit amicum.

Quod si etiam vel blanditiis vel beneficiis diuitem quen-
dam voluntati suæ subegerint, Testatorque forte iis testa-
mentum legendum tradiderit, ut eo certiores de futura hæ-
reditate faceret, inspectionem ejus callide renuunt, ne vide-
antur spe lucri faciendi benefecisse, interim tamen limis o-
culis, ne spe sua fallantur, inspiciunt, hæredes ne sint? soli
ne sint? an alios insuper habeant cohæredes? Et hoc est
quod Horatius per *Ulpianum* Hæredipetæ consilium sug-
gerit (n):

Qui testamentum tradet tibi cunque legendum,

Abnuere & tabulas à te remove memento:

Sic tamen, ut limis rapias, quid prima secundo

Cera velit versu? solus, multis ne cohæres?

Veloci percurrere oculo.

Respicit autem posterioribus verbis veterem testamentum
scribendi morem, quem RAPPOLTVS (o) latius exponit. Præ-
ter hæc, quæ hæctenus vidimus, etiam Civilitatis Captatio
fit aliquando Accisimæ scopus. Civilitatis leges id volunt,
ut in congressu aut incesu publico honoratiorem locum
(p) aliis, nisi dignitatis ratio aliud suadeat, concedam. Quam
multi autem civilitatis famam pluribus ad speciem compo-
sitis verbis gestibusque, quibus aliis vel præire vel ad dex-
tram incedere recusant, capient, qui tamen nihil minus æ-
qua mente ferre possunt, quam si aliis postponantur, notius
est notissimo, nec pluribus indiget Exemplis, quibus Acci-
simum hunc demonstrum.

§. XV.

Verum sufficiant hæc de diverso Accisantium sco- *Modus de-*
po hæctenus dicta. Progredior ad modum detegendi Ac- *legendi*

D

cisimum, *Accisimum*

(n) Lib. II. Sæcy. V. v. 51. (o) in Comment. ad Horat. p. 376. (p)

Qui Germanis dextrum latus est, de more tamen Veterum & a-
liarum gentium vid. Rappolt. Comment. Horat. p. 373.

cissimum, Cujus sophismatibus larvam detrahere, interdum non tantum necessarium, sed & singulare *noipnoia* & prudentiæ specimen habetur. Quosdam ergo detegendi Accissimum modos apponere forte non superfluum erit, qui tamen, si non cum summo aliquando periculo usurpari velint, prudenti circumspectione & non ubique omnes applicandi sunt. Quorum *primus* est, ut accipiat quod Accissans simulata sua negatione vel concedit vel recusat. Ita larva jam olim *Tiberio* detracta est, cum enim infimis senatus obtestationibus, uti videri voluit, motus concessisset se, ut non toti Reipubl. parem, ita quæcunque pars sibi mandaretur, ejus tutelam suscipiurum, Asinius Gallus hac arripuens, inter-

I. *Modus*

rogo, inquit, *Cæsar*, quam partem Reipubl. mandari tibi velis? (q) Qua improvise interrogatione Galli (verba Lipsii sunt) (r) *Bono* *Histrioni* detracta propemodum persona est. Duplicem e- quidem sensum admittunt hæc verba, vel enim interrogatio hæc æquipollet negationi, ut sensus sit, quem Gallus ipse ex vultu *Tiberii* offensionem conjiciens dedit. (s) non idcirco interrogatum, ut divideret, quæ separari nequirent: sed ut sua confessione argueretur, unum esse Reip. corpus atque unius animo regendum. Vel verè Interrogativa sunt, & ita *Tiberius* ea accepit, quod patet ex responsione, quam collecto animo, cum improvise hac interrogatione paulum retinisset, tradiderat; Nequaquam decorum pudori suo legere aliquid aut capere ex eo, cui in universum excusari mallet (t). Nullus tamen dubito, quin Asinius Gallus datâ operâ uti amphiboliâ voluerit, ut & *Tiberii* sophismata detegeret, & simul ita loqueretur, ut si offenderet forte *Tiberium*, commoda explicatione iram ejusdem leniret. Quicquid autem horum sit, *Tiberius* vultu suo & irâ, quam corde conceperat, satis prodidit, quod eo, quem monstravi, modo Accissimi larvam II. *Modus* deteg. possit. *Secundus* *Modus* detegendi Accissimi larvam est,

(q) Tacit. An. I. 12. Dio Lib. LVII. p. 603. (r) in Corrupt. ad h. l. Tacit. (s) Tacit. & Dio l. c. (t) Tacit. An. I. 12. 3.

est, ut ostendatur nos simulationem istam satis intelligere, quod non ex animi sententia, quod abnuitor, reculerur. Qui quidem modus saepe periculo non caret, hinc etiam Tiberii tempore *Patribus unus meus, si intelligere Accisum e- jus viderentur;* (u) Tutius ergo ibi adhibetur, ubi vis & pericu- lum eo minus est timendum. Placuit hic modus Q. Ha- terio, qui diu cunctantem Tiberium tandem sic allocutus est: *Quousque patieris Caesar non adesse caput Reipublicae.* (x) Impatientiam produnt haec verba Haterii, qua commotus haec dixit. Adulantis quidem sermo etiam videri posset, sed Tiberius eum bene noverat, hinc *in Haterium statim in- pestus est.* Noluit enim videri caput esse Reipublicae, qui, tanquam veteri libertate, maluit videri esse unus de multis, noluit imprimis vero intelligi ab aliis, quod penes ipsum sit, Respublica truncata ne sit an cum capite, noluit tandem etiam sensa ejus animi aperiri, quae id intendebant, ut fati- gare tantum recusando senatum, & non nisi tardissime exo- rari voluerit. Eandem deregendi Accisum artem exer- cere quoque voluit iste contra Tiberium, de quo SVETO- NIVS (y) testatur, quod dixerit: *Ceteros, quod polliceri sint, tarde prestare: sed ipsum (Tiberium) quod praestet, tarde pol- liceri.* Idem discas ex LUCIANO, qui in *Symposio* suo, Tom. II. p. 635. Philonem introducit, Licini, qui simulabat, ac si vult recensere, quid in convivio quodam actum sit, Accisum exprobrantem his verbis: *αὐτῷ οὐκ ἔμελλεν ποτὶ πολλὸν ἐνδουμῆτα εἶναι, ἢ ἐπὶ αὐτοῦ &c.* Satis cognosco te dicendi longe esse cupidior, quam me audiendi &c. Tercio III. Me- Detrahi Accisum quoque velum potest, Si urgeatur clara, dus. & ab omni suspensione remota responsio. Ita ille, cujus meminit SVETONIVS (z) Tiberio Romanorum animos simulata sua cunctatione nimis diu suspendenti, in tumultu regeffit: *Aut agat, aut desistat.*

(u) Tacit. Ann. l. 11. 6. (x) Tacit. Annal. l. 13. 4. (y) Tib. 24. (z) in Tib. c. 24.

Judicium
Morale
de Acci-
sino.

Plura quidem adhuc restant, quæ de Accisino dici possunt & merentur, sed cum instituti ratio ad finem ne properare jubeat, filum abrumpo, alia alii occasione reservaturus. Id tamen omittere non possum, quin Judicium Morale de Accisino annectam, ut eo melius & accuratius de eo, quod hactenus dictum est, judicium ferri possit. Dispendium ergo, an omnis per se illicitus sit, vel an detur licitus etiam Accisinus? aut si mavis dicere, an detur etiam simulata Recusatio, quæ licita sit? Optandum esset quidem, ut omni dissimulatione remotâ, cum quibusvis terræ hujus Alumnis aperto animo agi posset, interim cum pravorum apud homines (verba sunt PVFENDORFFII (a)) in fraudem pateat, qui omnia sua aperte præ se fert, & plurimi inanibus quam solidis artibus duci gaudeant; igitur non prius innoxias simulandi & dissimulandi artes ex humana societate proferibemus, quam omnis malitia aut vecordia hominum fuerit in probitatem & sapientiam mutata. Dari ergo aliquando licita recusatio potest, quâ simulamus id nolle, quod tamen volumus. Ratio autem hujus asserti deducenda est ex natura obligationis ejus, qua aliis animi nostri sensa claris verbis aperire tenemur, cujus vero potissima Regula est Charitas, quam proximo debeo, quæ sincera mente commodum ejus promovere & damnum amoliri me jubet. Quæ utique sancte à quovis est colenda, non tamen prohibet tacere aut etiam signis diversum quid à cogitatis nostris indicantibus uti, si scilicet Divino Numini nulla contumelia inferatur, honesti ratio non lædatur, alter neque jus perfectum neque imperfectum, cogitata mea liquido intelligendi, habeat, adeoque ipsi nulla injuria fiat, aut nullum damnum accrescat, quod animi mei sensa ignoret, mihi autem bonum exinde eveniat, ut sic vel mihi vel aliis commodiori via prodesse possim, potissimum autem, si simulatio in ali-

(a) de Jure N. & G. L. IV. c. 1. §. 9.

aliorum utilitatem suscipiatur. Quod latius ex fundamentis suis deduxerunt Beatus DANNHAVERVS (b) Illustris PVFENDORFFIVS (c) & Magnificus Dominus BVDDEVS (d). Quicquid vero pietatis erga DEum, Charitatis erga proximum honestatisque leges lãdit, qualescunque etiam simulationis genus est, omnino fugiendum est. Ex eodem fundamento fictiones aliquando Medicorum, qui aliud sepe medicamentum porrigunt, aliud nominant, si avertationem ægrotantium noverint, defenduntur. Pari modo Accisus, utpote simulationis filia, tolerari potest, si ea, quæ in simulatione licita requisita posuimus, rite observentur, & præfens rerum temporisque status, ut arcanis & obliquis magis quam apertis viis incedamus, urgeat. Qui tamen si ullo modo honestatis, bonæ fidei, modestiæ aliarumque virtutum leges violet, & jura atque officia, quæ alteri debemus, lædat, aut præter necessitatem arripia- tur cum aperta sinceritate idem efficere possimus, omnino culpari meretur. Unde etiam B. ALBERTI in disp. cit. cap. II. §. 14. de Accisimo ita judicat: *Nisi Justitia huic simulationi una cum prudentia saveat, ac præterea intra debitos modestiæ limites contineatur, licita esse non potest.* His ergo bene observatis, ad Classẽ licitorum Arcanorum vel sophismatum politicorum referri aliquando accisimum posse concedo. Arcana autem, si licita esse velint, non sunt aliud, nisi, desiniente CLAPMARIO (e), *Intima & occulta rationes seu Consilia eorum, qui in Republ. principatum obtinent, tum ipsorum tranquillitatis, tum etiam præsentis Reipubl. status conservandi, id-*

D 3 multa multa que

(b) Collegio Decalogico p. 438 seqq. ubi concedit simulationem Exploratoriam, Stratagematicam, Rectoriam & Erroris vel præservativam vel correctoriam. (c) de Jure N. & G. L. IV. Cap. I. §. 7. seqq. addatur GROTIUS, de Jure B. & P. Lib. III. c. 1. §. 16. & Comment. ad Luc. 24. p. 835. & B. ALBERTI Disp. de simulat. ac dissimulat. in regenda & administranda Republ. & Consulissimus Dn. JOH. JAC. MULLERVS Instit. Eth. P. II. c. 16. §. 19. (d) Elem. Phil. Pract. Cap. IV. sect. 6. §. 3. sq. (e) Arcan. L. I. c. 5. p. 9.

que boni publici causa, de quorum natura & differentia eorumque oppositis, flagitiis sc. dominationis & artibus Tyrannicis pluribus egerunt. BOECLERVS (f) CLASPARIUS, (g) BVDDEVS (h) Quæ quidem, si eo quem dixi exerceantur modo, adhiberi possunt, præcipue si in ea tempora inciderimus, de quibus loquitur Celerrimus HERTIVS (i) *Nempe tam interdum sui quoque commodi periculosa ignara pertinaciterque prodiga est multitudo, (aliquando etiam Princeps) ut eò non nisi arte quadam circumventa trahi debeat.* Majoris declarationis ergo fingam hunc casum: Præsumit per tempus aliquod Dux militiæ præ reliquis peritissimus bello in causa principis sui iusta pro salute publica ex urgente necessitate gesto, cum vero sæpe necessarius militiæ apparatus, magno licet sumptu à subditis congestus, ob Principis negligentiam defuerit, officio suo resignat. Intensissime vero à Principe, ut pristinam in se reciperet provinciam, rogatus, id ipsum tamen recusat, sed non seriâ mente, eum tantum in finem, ut Principem imminens periculum, quod hætenus contemnebatur, cautius considerare doceat, eundemque, quem variis modis hætenus frustra monuerat, hac occasione quasi cogeret, majori diligentia de belli sumptibus, quos à populo exhausto agre congestos Ministri dilapidarunt, bene collocandis prospicere. Quem ut obtineat finem denuo rogatus, tandem Principis sui voluntati cedit, sed non nisi eâ conditione, ut omnia ad bellum felici & celeri successu finiendum sint parata. Quibus obtentis brevi post finem bello feliciter imponit. Pari modo (fingam iterum alium casum) denominatur Ministrorum quidam à Principe, provinciarum suarum devastatore potius & Tyranno quam Patre, ut secundum à Principe locum conscenderet, & summam in se susciperet regendi potestatem, solâ tantum dignitate minor. Annuit quidem intra se Minister

(f) Comment ad Tacit. Ann. I. 6 p. 1017 (g) de Arcan. L. I. c. 9.
(h) Eleon. Phil. pract. P III. C. V. sect. XII. §. 2. seq. (i) in
Element. prud. Civil. p. 21. §. 14.

petito huic, avidâ mente occasionem subditos à Tyrannico
 jugo liberandi arripiens. Cum tamen sciat, Principem
 jam alios etiam eodem modo tentasse, eosque cum statim
 Principis petito locum dedissent, tanquam emergendi cu-
 pidas & Principatum anhelantes, trucidari jussisse, recusat
 provinciam à Principe oblatam, sed sicâ mente, eum in fi-
 nem, ut animum Principis exploret, salutis suæ consulat, &
 eo certius hujus potestatis, quâ maxime salutis publicæ con-
 sule e possit, compos fiat. Novit enim Principis animum,
 quod recusanti potius quam avidè arripienti hanc dignita-
 tem sit collocatus. Tandem tamen denuò à Principe
 rogatus cedit, & Tyrannicum in paternum regendi mo-
 dum commutat. Non video sane, quomodo uterque in
 duobus his casibus sit vituperandus. Finis enim est Ro-
 nus, Media nihil vitii habent, & res ipsa in multorum ut li-
 tatem vergit, nec statim, quia simulatio est vitium est. Si
 quidem et am Salomon, Regum sapientissimus ex simu-
 lationis ichola veritatis tentamen petiit, ob quod sapientiae
 suæ encomia auxit potius quam male famæ notam attraxit,
 dum vitam denegare simulat infanti isti, de quo à du-
 bus mulieribus certabatur. I. Ita ipse Deus Abrahami fi-
 dem tenta urus, videtur denegare velle Isaac ultorem
 vitam. (m) Et Christus ut cupiditatem discendi Discipulo-
 rum in vicum qui Emaus dicitur migrantium tentaret ma-
 gis que accenderet, *proposita non pariter negavit, simu-*
labat turgius se ire. (n) ut alia Exempla taceam, quorum
 plurima ex GROTIO atque AEGID. RVNNIO adduxit
 B. DANNE. (o).

§. XVII.

Quamquam autem, uti hætenus vidimus ali-
 quando Accisimus comedi possit, in praxi ipsa tamen ut
 pluri sum fallaci, calido, & pessimo animo adhibetur. Li-
 mites,

(l) 2. Reg. III. 24. (m) Gen. XXII. 2. confer. Danne. Hodo. h.
 p. 226. (n) Luc. XXIV. 28. (o) Colleg. De alog. p. 438. 439.

Limites, quos posuimus, adeo plerumque negliguntur, ut Accissans non prudentis aut politici nomen mereatur sed vafri, astuti, ac nifarii hominis. (p) Larva fit Accissmus, qua Dominandi libidinem tegere, & bonum quandoque principem mentiri solent multi, donec potentiam, quam affectant, impetrarunt, qua obrentâ, ambitiosum & quandoque tyrannicum animum sub larva absconditum satis produunt & in dominationis flagitia ad tempus celata erumpunt. Quod sane ex iis, quæ supra in primis de TIBERIO attulimus, ad satietatem usque patet. Tiberiano enim more atque indole qui accissat, pessime accissat. Artes enim regias & tyrannicas subinde miscuit. *Ipsius enim scopus fuit Dominatio sine fine, sed ut haberet schema & simulacrum libertatis & optimi principatus.* Accessit tamen consilium, nihil pensi moderatius habere, dummodo finis illo obtineretur, nihil illicitum, nihil turpe credere, quod eo pertineret, si modo colore aliquo in publicum aut prætectu posset præscribi, ut loquitur ð *πάρ* BOECLERVS (q) in egregio isto specimine seu Breviario artium Regiarum & Tyrannicarum, ex VI. Libris prioribus Annalium Taciti delineato. Quoties per Accissmum Sacro Sanctum DEI ipsiusque providentiæ nomen profanatur, ut quod à multis sæpe illicitis mediis & machinis, ambitur, quæritur, affectatur, id diu impudentissimo animo renuitur & tandem tanquam singulari DEI providentia & nutu invitis nobis injunctum & imperatum, cum ulterius resistere nefas ducatur, accipitur fallaci & callido animo? quod in BORIS-
sio duorum in Imperio Moscorum Antecessorum prima-
rio crudelitatis ministro, ostendit THVANVS (r). Quoties
Ac-

(p) verba sunt Clapmar. L. I. c. 6. p. 13. (q) in Dissert. polit. XVI. Instit. polit. annexa p. 411. Unde non immerito à Magais. BVDDEO asseritur in Elem. ph. pr. P. III. c. 5. sect. 12. §. 14. arcana dominationis rite adhiberi non posse nisi ab emendatæ voluntatis principe, facillime enim alias eundem vel ambitio vel avaritia vel volaptas à iustitiæ regulis abripit. (r) Hist. Bor. L. CXX. p. 834.

Accisimi ope modesti honorum contemptoris speciem induimus, cum tamen ad ambitionis ^{animum} saepe pervenerimus? uti supra jam etiam §. VII. vidimus. Habet enim etiam virtus, quod aliquando renuit. Homo enim qui virtutem verè sectatur, utcunque honorem aut proemia meritus fuerit, humilitatis & humanæ imbecillitatis memor, nec suis nec aliorum de se latis iudiciis temere confidit, unde non facile aliquid ambit, imo oblatum etiam officium aut dignitatem saepe, finitèr tamen animo, declinat, tantum enim se meruisse aut pares destinato muneri humeros se habere vix credit. Quod si vero etiam instantibus offerentium precibus locum relinquat, id quasi coactus agit, quia vel publica salus vel obsequii leges idipsum poscunt, & natus ope divina aut favore offerentium fretus, quò vocatur abire & quod offertur, accipit. Cui renitentium classi inferas *Mosen* (s) *Jeremiam* (t) *Joh. Chrysostomum* (u), *Ottoneum Magnum*, Saxon. Ducem, qui Ludovico IV. quem Infantem cognominant A. 912. defuncto, Imperator designatus, sed ob oneris magnitudinem ætatis, que ingravescerentiam, dignitatem Imperatoriam recusavit, & Conradum I. eligendum esse suavit, (x) *Fridericum III. sapientem*, Saxonie Electorem, ad quem Imperium delatum fuerat (verba sunt *SLEIDANI* (g) *sed*) is ingenti animo recusabat, & suo suffragio *Carolus* (Quintum) designabat, & oblatam eo nomine magnam pecunie vim à Legatis Caroli rejectit, & suis ne vel teruncium acciperent, mandabat, Et (qui ex recentiori historia solus sufficiat) *Marinum Gierum*, supremum Aulae Saxon. Elect. Concilio.

(s) Exod. III. & IV. (t) Jer. I. 6. (u) teste ipso in egregio Libro *de* *isidorus* *de* *sacerdotio* *passim*, & *Palladio* in *Dialogo de Vita Chrysost.* p. 8. (x) *VVitichind.* *Annal.* Lib. I. p. 634 & *Gezelini* *Personæ* *ætat.* VI. c. 46. p. 246. in *Rerum German.* *Meibomii* *Tom. I.* (y) *Hist. L. I.* p. 29.

cionatorem (z). Horum aliorumque Modestia atque Magnanimitas cum omnium fere ore magnis laudibus ferantur, Encomia hæc multi etiam Honorum cupidissimi captant, sed larva non tantum virtutis non ipsam virtutem amant. Renuunt etiam, quod offertur, sed mala mente & causas suæ recusationis à Modestia aliisque virtutibus quasi mutantur, idemque cum his loqui & sentire videri volunt, sed tantum ut vel ambitionis turpitudinem tégant vel Boni viri famam conciliare sibi conentur. Renuunt insuper plerumque ad tempus tantum, donec quod quærunt obtinuisse se putant. Si flecti se patiuntur (facile autem flecti possunt, cum serid. nunquam declinaverint) alium finem plerumque sibi habent præfixum, quam effantur, non tam aliis quam sibi prodesse cupiunt, & non tam DEI, quod tamen jactant, quam suam gloriam venantur; quodque adeo impudenti fronte sepe reperunt, ut, cum quilibet turpem hanc simulationem intelligat, vel aliorum contemptui risuque se exponant vel etiam in aliis ubi vera loquuntur, fidem vix amplius inveniant. Quod etiam Tiberio, Dissimulatum isti Principi contigisse, annotat FACIUS, (a) utpote qui ad vana & torres irrisa revolutus, de reddenda Republ. utque consules sui quis alius regimen suscepissent, vera quoque & honesto fidem aduersa. Quod innotuit, FORSTNERVS suo calculo approbat. (b) Ita meretur iniquis, qui omnibus suis dictis latius simulationum nubes obducunt, ut etiam cum si vere agant, fidem non mereantur. Hoc ut pauca adhuc addam, Garulhis id. homo tranquillitati & concordie civili nocentissimus, etiam Adiciendi ope turpitudinem suam tegere conatur. Hic enim ea proximi dicta vel facta

(2) Cass. Ziegler. in Lib. de Clerico Reluctante, præfat. (a) IV. Ann. 1612. (b) N. E. A. L. E. Tacit. (c) de quo cons. elegantem Piusarchi libell. de Garulhis. Tom. I. Cap. p. 502. & Milin et Ch. Beren Garul. Enlarbete Welt p. 207. Character, X. H. H. P. lauderii oder Schwaich. H. H.

Et, quæ merito celare debet, divulgare non veretur. Rogatus ergo ab alio de proximi Rebus, recusat equidim idipsum facere, sed mente simulata; quem tamen ejusdem characterem malo ex LUCIANO, (e) quam meis verbis exprimere. Introducit nempe Philonem, qui Lycinum rogavit ut ipsi, quæ in Aristeneri cœna acciderant, recenseret. Lycinus vero ea ipsa palam fallere per Accisimam recusat, cui Philo regeat: *Ludos non facis, Lycine* (i) *liceat vero versionem Latinam tantum compendii causa afferre*) *at non erat apud me sic agendum, ut qui cognorim apprimè te accendi lenire esse cupidiorum quam me audendi: Et mihi videris, si tibi dessem amariorem, vel ad columnam aliquam, vel ad stauam accessurus, quo omnia uno spiritu connitens effunderes. Quod si nunc voluero descendere, non fines me abire, quin audiverim: imo venies, comitaberis, & rogabis. Atque ego te iam vicissim ludam. Quin si ita vis, abeamus ea ex aia audiri: tu vero ne dicas. Lycinus. Nihil succensas, narrabo enim, siquidem tantopere cupis: sed ea lege, ut apud vulgus non efferas. Philo. Ni prorsus Lycini morum sum oblitus, tute melius id feceris, & prior omnibus enarrabis: ita ut me nihil opus fuerit. Præterea Sævus etiam vel crudelis Accisimi larvâ innocentiam mentitur ut extra culpam se positum esse multis persuadeat, Borissim, quem supra jam aliquoties allegavi, quamquam præcipuus crudelitatem Joannis Chastitatis mihi extitit, acrivat, casu te in defunctum introdis, summam apud populos ex mitigatis ejus decretis sua suaverudinis laudem ad prorsus est. Quod ut & aliud adhuc Accisimi genus, crudelitatem regens, adduxit THEANVS (f) Simile quid ex apologo, quem SYNDAS (g) adducit, etiam elici potest. Introducit enim Nerone, ac si Annam & Calpurniam ad se vocasset, ut rationem redderent, cur Christum cruci affixissent, Hi*

E 2

au-

(e) in Sym. li. Tom. II. p. 635 E versione Johanna Ben. edita. (f) Lib. CXX. p. 833. (g) in voce Neronis.

autem, ut & malitiam suam velarent & periculo immi-
nenti eriperentur, culpam à se amovent & in Pilatū
transferunt, cuncta pro arbitrio hunc gessisse asseren-
tes. Verum sufficiant hæc de Accismo dicta, cum plu-
ra addere instituti ratio denegat. Votum interim cum
Bonis omnibus in perpetuum mihi esto, ut sancta ista
ἀπλότης καὶ ἐλικρίνεια θεῶ *simplicitas & sinceritas DEI* (h) fir-
mam stabilemque in omnium animis sedem figat, sic
enim vera felicitas statusque publici & privati cujusli-
bet tranquillitas magis magisque reduceretur; quod si
vero dissidentiam cautamque vivendi rationem homi-
num malitia suadeat, ut ea ab omnibus consilia inean-
tur, quæ nec justī regulas, nec honesti
leges impugnent.

(h) 1. Cor. V. 8. 2. Cor. I. 12.

FINIS.

72 Mar.

01 A 6670

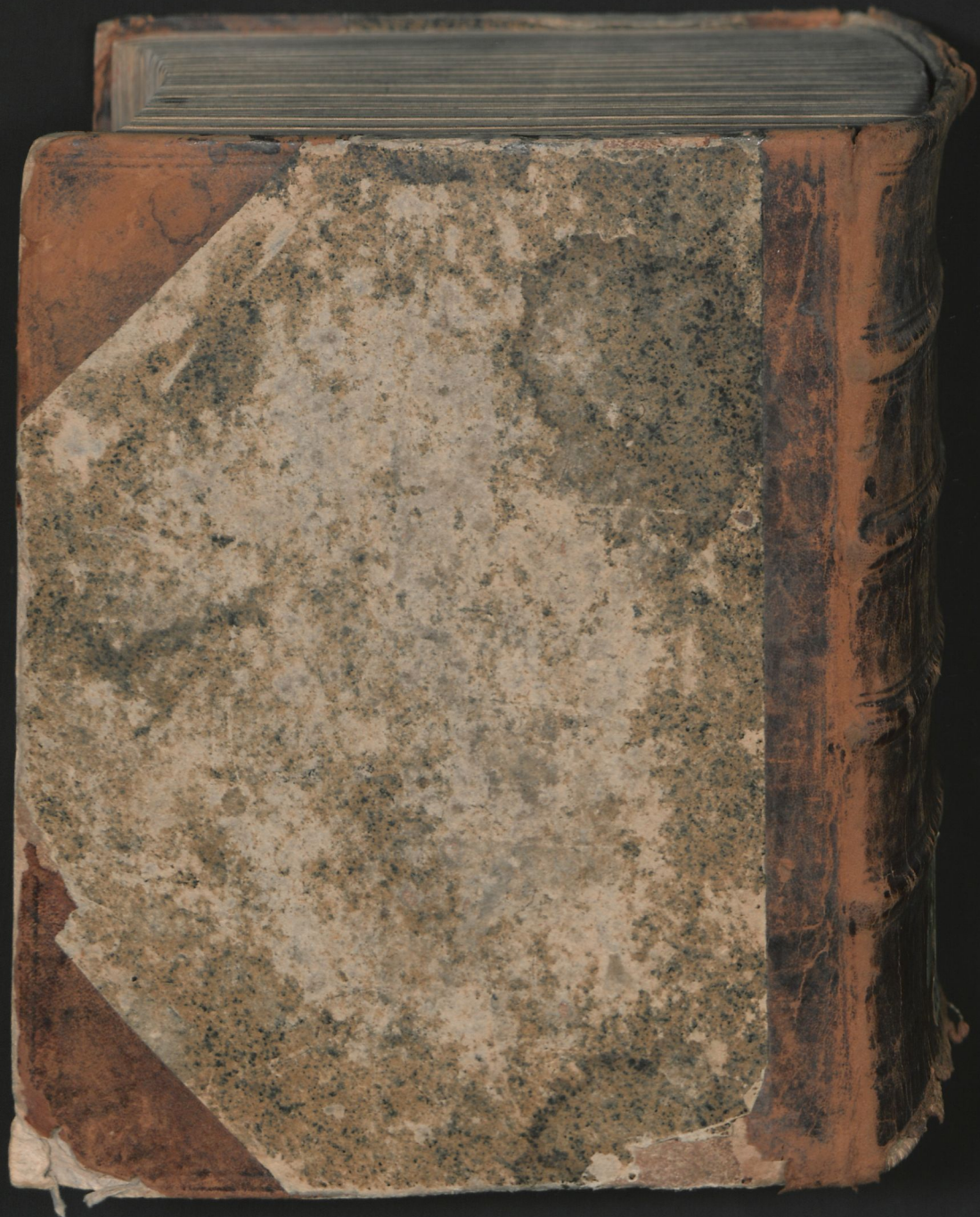
5b.

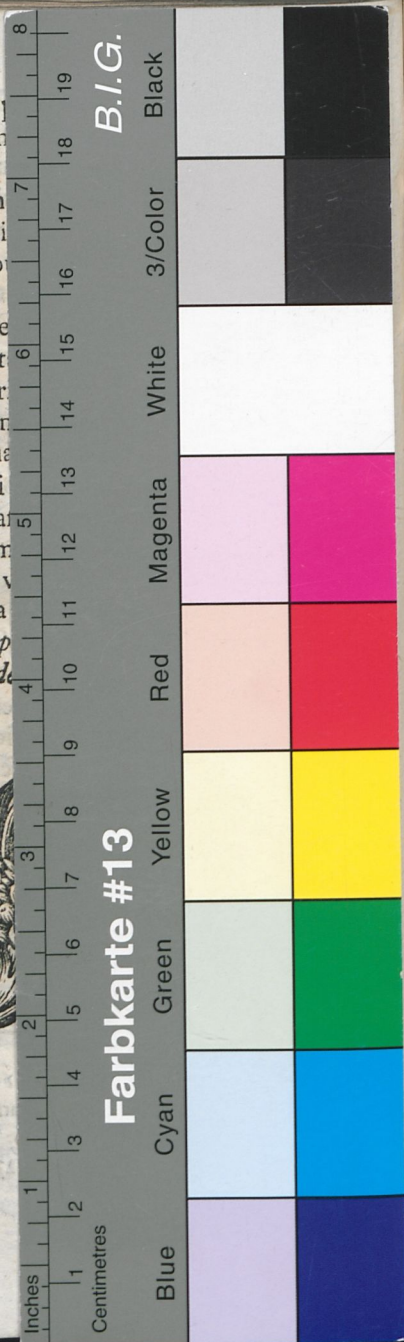
VD 18

VJ 17

VD 18

Q. D. E. V.
DISSERTATIO PHILOSOPHICA
DE
ACCISMO
SEV
SIMVLATA RECV.
SATIONE EIVS, QVOD
MAXIME CVPIMVS,

QVAM
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO,
DOMINO
GVILIELMO HENRICO
DVCE SAXONIAE, IVLIACI, CLIVIAE, MONTIVM
ANGARIAE AC VVESTPHALIAE, &c.

Benevolo Amplissimæ Facultatis

Philosophicæ indultu

In Illustri ad Salam Academia,

PRAESES

M. JOHANNES HENRICVS BARTH,

Argentinenasis,

Et

RESPONDENS

JOHANNES CHRISTIANVS PAPPRIZIVS,

Grüneberga - Silefius, S. Theol. Stud.

Placidæ Eruditorum Censuræ exponunt

D. April. A. O. R. MDCCVIII.

JENAE, Litteris NISIANIS.